

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

Pfv.V.20.318/2015/5.

A Kúria dr. Karafiát Katalin ügyvéd (Karafiát Ügyvédi Iroda) által képviselt felperesnek a László és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. László Kálmán ügyvéd) által képviselt alperes ellen helyiség kiürítése iránt indított perében - melyben az alperes perújítási kérelmet terjesztett elő - a Pesti Központi Kerületi Bíróság 20.G.300.513/2013. számú ügyében a Fővárosi Törvényszék 2014. november 26. napján meghozott I.Gf.75.307/2014/6. számú jogerős ítéletével szemben a felperes 2015. február 9. napján 29. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelme folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 43.000 (negyvenháromezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A felperes személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt 136 200 (százharminchatezer-kétszáz) forint felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye

Indokolás

A felperes 2010. február 22. napján előterjesztett keresetében annak megállapítását kérte, hogy a közte mint bérbeadó és az alperes mint bérlő között a 149 m² alapterületű földszinti helyiségre és 7 m² alapterületű pincére vonatkozó határozatlan időre szóló bérleti szerződés 2008. augusztus 28. napján kelt és egy éves felmondási időt meghatározó felmondása érvényes, és az alperes kötelezését kérte a bérlemények elhagyására, azok kiürített állapotban történő átadására. Keresetének jogszabályi hivatkozása a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (Lakás tv.) 43. § (1) bekezdése volt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra alapozva, hogy a bérlemény általa finanszírozott átalakítási munkáira tekintettel a bérleti szerződést határozatlan idejűvé alakították át, melynek tartama a felperesi felmondáskor még nem járt le.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2011. június 28. napján meghozott 6.G.300.951/2010/18. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 174.023 forint perköltséget. A le nem rótt 167.100 forint eljárási illetéket rendelkezése szerint - a felperes illetékmentessége miatt - az állam viseli. A felperes fellebbezése folytán a

Fővárosi Törvényszék 2012. november 20. napján meghozott 4.Gf.76.393/2011/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és kötelezte az alperest, hogy harminc napon belül ingóságaitól kiürítve adja a felperes birtokába a 7 m² alapterületű pincészet, raktár megjelölésű, és a 149 m² alapterületű földszint, üzlethelyiség megjelölésű ingatlanokat. Mellőzte a felperes és az állam perköltség-fizetési kötelezettségét. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az állam külön felhívására 167.100 forint kereseti illetéket. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy az állam javára felhívásra fizessen meg 167.100 forint fellebbezési illetéket. Kötelezte az alperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg a felperesnek 176.800 forint elsőfokú és 88.400 forint másodfokú perköltséget.

A jogerős ítélet indokolása azon alapult, hogy az alperes nem tudta bizonyítani azt a tényállítást, miszerint megtörtént a bérleti szerződés határozatlan időről 2020. március 30. napjáig tartó határozott időre módosítása. Azt tényként irányadónak tartotta, hogy a Vállalat jogosult volt a bérleti szerződések megkötésére, és mert ez nem volt kizárt, a bérleti szerződések módosítására. A felperes 1995. március 31-i irata írásbeli szerződésmódosításra tett ajánlatnak minősült, amit az alperes a Ptk. 213. § (1) bekezdése szerint elfogadhatott, de a másodfokú bíróság nem látta bizonyítottnak, hogy az ajánlat alperes általi elfogadása megtörtént volna. Erre tekintettel a felperes felmondása érvényes volt, és az alperest a Lakás tv. 17. § (1) bekezdése alapján kötelezte a bérlemények kiürítésére.

Az alperes 2013. február 6. napján előterjesztett perújítási kérelmében a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontja szerinti perújítási okra alapozva a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy ügyvezetője életvitelszerűen Németországban él, és az alapeljárásban nem tudott részletesen visszaemlékezni a szerződés tartamát meghosszabbító megállapodásra. Egy időben az alperes ügyvezetője is volt, a nemrégiben tudomására hozta, hogy az üzlethelyiséggel kapcsolatos iratok egy részét a pincében helyezte el. Ezt követően közösen átkutatták az iratokat, és megtalálták közöttük azt az 1995. április 3-án kelt iratot, melyben az alperes közölte a Vállalat igazgatójával, hogy elfogadja a szerződés meghosszabbítását. Ugyancsak előkerült az az 1995. április 5. napján kelt megállapodás, melyben a felek még egyszer rögzítették, hogy a szerződést 2020. március 30. napjáig meghosszabbítják. Vagyis a peres felek között írásbeli megállapodás jött létre a szerződés meghosszabbítására. Ezen újonnan előkerült bizonyítékokra alapozva a perújítás elrendelését kérte, és indítványozta tanúkénti kihallgatását. Utóbbi az események idején a Vállalat igazgatója volt.

A felperes a perújítás megengedhetősége tárgyában kérte a bíróság külön tárgyalását és határozatát, mert álláspontja szerint a perújítás nem megengedhető. Az alperes oldalán az önhibán kívüliség (Pp. 260. § (2) bekezdés) hiányzik. A korábbi eljárás három évig tartott. Az alperesi ügyvezetők hivatkoztak a megállapodás létezésére, de ezt a perben nem csatolták. Egyébként is vitatta az iratok, az azokon lévő aláírások eredetiségét. A perújítási eljárásban közölte, hogy a felperes által meghallgatni indítványozott személy, a Vállalat igazgatója már az alapeljárás előtt meghalt.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2014. január 30. napján meghozott 20.G.300.513/2013/22. számú ítéletével a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 4.Gf.76.393/2011/8. számú jogerős ítéletét hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 279.051 forint perköltséget.

Ítéletében ismertette a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontját és (2) bekezdését, majd megállapította, hogy az alperes által a perújítási kérelemhez csatolt okiratok olyan új bizonyítékoknak minősülnek, amelyeket a bíróság az alapperben nem bírált el, minthogy azokat akkor nem csatolták. Megállapította, hogy elbírálásuk esetén az alperesre kedvezőbb határozatot eredményezhettek volna,

hiszen a jogerős ítéletben a másodfokú bíróság az alperes ellenkérelmét azért nem találta alaposnak, mert a szerződés határozatlan idejűről határozatlan tartamúvá módosítását, a felperes képviselőjében eljáró Vállalat 1995. március 31. napján kelt ajánlata alperes általi írásbeli elfogadását nem találta kétséget kizáróan bizonyítottnak. A perújítási eljárásban csatolt 1995. április 3. napján kelt, az alperes által a Vállalatnak címzett irat éppen az ajánlat írásbeli elfogadását tartalmazza, és az alperes által csatolt faxvételi napló igazolja, hogy ezt a nyilatkozatot a felperesnek megküldte. Ezen túlmenően az alperes csatolta az 1995. április 5. napján kelt megállapodást, ami kifejezetten rögzíti, hogy a felek a bérleti szerződést 2020. március 30. napjáig tartó határozott idejűvé módosították. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy ezen új bizonyítékok elbírálása az alperesre kedvezőbb határozatot eredményezhettek volna. Az új bizonyítékokat a korábbi eljárásban hibáján kívül nem érvényesíthette, hiszen azok akkor még nem voltak meg, nem kerültek elő. Az alperes egyébként alappal bízhatott abban, hogy az általa fel nem lelt iratok a felperesnél is megtalálhatók. Ezen indokok miatt az elsőfokú bíróság a perújítást megengedhetőnek találta. A felperes jogelődje és az alperes között 1993. december 1. napján határozatlan időre kötött bérleti szerződés jött létre. A Ptk. 240. § (1) bekezdése szerint a felek a szerződést közös megegyezéssel módosíthatják, és az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a szerződést az általa megjelöltek szerint 2020. március 30. napjáig tartó határozott idejűvé módosították. A Vállalat 1995. március 31-i irata a Ptk. 211. § (1) bekezdése szerinti szerződés módosítására tett ajánlatnak minősül. Az alperes 1995. április 3. napján kelt irattal az ajánlatot azzal egyező tartalommal írásban elfogadta (Ptk. 213. § (1), 214. § (1) bekezdés). Az elsőfokú bíróság a beszerzett szakértői vélemény alapján az alperes által csatolt faxvételi-naplóra tekintettel bizonyítottan találta, hogy az alperes elfogadó nyilatkozata 1995. április 3. napján 10:29-kor megérkezett a Vállalathoz, azaz az ajánlattevőhöz, az hatályossá vált, vagyis a felek között a szerződésmódosítás létrejött. Mindemellett 1995. április 5. napján a Vállalat és az alperes írásban is megállapodott, melyben kifejezetten rögzítették a perbeli bérleményre kötött szerződés 2020. március 30. napjáig tartó határozott idejűvé módosítását. Az írásszakértői vélemény szerint a Vállalat részéről eljáró névaláírása valódi, az a névtulajdonostól származik. Az alperes tehát bizonyította a szerződés határozott idejűvé módosítását. A Vállalat jogosult volt a szerződés módosítására, mert ha magának a szerződésnek a megkötésére jogosult volt, kifejezett kizáró rendelkezés hiányában jogosult volt annak módosítására is. Ezzel ellentétes tényállítását a felperes nem igazolta. A felperes 2008. augusztus 28. napján a bérleti szerződést a Lakás tv. 43. § (1) bekezdésére alapozva mondta fel, de e rendelkezés alapján csak a határozatlan időre kötött bérleti szerződés mondható fel. A felmondás idején már a szerződés határozott idejű volt, így azt a felperes a felhívott jogszabályi rendelkezés alapján nem mondhatta fel. A felmondás jogellenes, ahhoz joghatás nem fűződhet, azaz a szerződést nem szüntette meg, az alperest nem terheli a bérlemény visszaadásának kötelezettsége, ezért az elsőfokú bíróság a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és a keresetet elutasította. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, mert álláspontja szerint a perújítás nem volt megengedhető. Az alperes a javára megállapított perköltség felemelése iránt csatlakozó fellebbezést nyújtott be.

A Fővárosi Törvényszék 2014. november 26. napján meghozott I.Gf.75.307/2014/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Megállapította, hogy felek a fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik. Kötelezte az alperest, hogy leletezés terhe mellett nyolc nap alatt rójon le 101.600 forint csatlakozó fellebbezési illetéket. Megállapította, hogy a feljegyzett 108.976 forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet indokolásában kifejtette, hogy a perújítás két határozottan elkülöníthető szakaszra bontható. A bíróság először hivatalból azt vizsgálja, hogy a perújításnak a Pp. 260-262. §-aiban írt

előfeltételei fennállnak-e, megengedhető-e. A bíróság diszkrecionális jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy ezen vizsgálat elvégzése alapján a megengedhetőség kérdésében alakszerű, fellebbezhető külön határozatot hoz, vagy érdemi tárgyalást tűz ki, illetve azt érdemben folytatja. Érdemi tárgyalást követően a bíróságnak már nincs lehetősége, hogy a perújítási kérelmet arra hivatkozással utasítsa el, hogy a Pp. 260-262. §-ában megfogalmazott előfeltételek hiányoznak. A másodfokú bíróság is csak a perújítási kérelem érdemben való tárgyalását követően hozott elsőfokú ítélet érdemi helytállóságáról határozhat, a fellebbezési eljárás a perújítás megengedhetőségének vizsgálatára már nem terjedhet ki. Nem tartotta megalapozottnak azt a felperesi hivatkozást sem, hogy az elsőfokú bíróságnak a perújítási kérelmet azon az alapon is el kellett volna utasítania, hogy a Pp. 260. § (5) bekezdése szerint lakás kiürítése iránti kérelemnek helytadó ítélet ellen - a per fő tárgya tekintetében nincs helye perújításnak. A Pp. 260. § (5) bekezdése taxatív felsorolást tartalmaz azon perfajtákról, amelyekkel szemben kizárt a perújítás. A kivételes szabály kiterjesztően nem értelmezhető, analógia alkalmazásának nincs helye. A helyiség kiürítése iránti kérelemnek helytadó ítélet ellen van helye perújításnak, a Pp. 260. § (5) bekezdése nem alkalmazható.

Az elsőfokú bíróság a perújítás alapjául szolgáló bizonyítékok alapján a releváns tényállást feltárta, abból helytálló következtetést vont le, jogi indokolásával a másodfokú bíróság egyetértett, bár megjegyezte, a fellebbezés az érdemi döntést nem támadta.

A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott, mert az alperesnek a perköltséget sérelmező csatlakozó fellebbezését alaptalannak minősítette.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és elsődlegesen a jogszabályoknak megfelelő határozat hozatalát kérte, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Állította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg az önhiba hiányát. Az alapeljárásban úgy nyilatkozott, hogy arra sem emlékszik, milyen megállapodást írt alá. Tanúként elismerte mulasztását, amikor úgy nyilatkozott, hogy nem jutott eszébe az egész pincét feltúrni az iratok miatt. Hogy az alperes ügyvezetője nem emlékezett az iratokra, és hogy nem kereste meg azokat a három évig tartó alapeljárásban, nem értékelhető az önhiba körén kívül. Egy gazdasági társaság ügyvezetőjétől általában elvárható magatartásnak minősül, hogy a társasággal kapcsolatos valamennyi iratot és dokumentumot kezeli, azok hollétéről tudomása van. Ez a kötelezettség a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 27. § (2) bekezdéséből is következik. Az ügyvezető megsértette a Gt. vonatkozó előírását. Saját felróható magatartására előnyök szerzése végett nem hivatkozhat (Ptk. 4. § (4) bekezdés). A másodfokú bíróságnak a perújítás megengedhetősége körében hozott alakszerűtlen döntése hibás. A felperes végig kérte a perújítás elutasítását a megengedhetőség jogszabályi feltételei hiányában. A másodfokú bíróság álláspontja szemben áll mind a polgári eljárásjog alapelveivel, mind az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével. A Pp. 266. § (3) bekezdéséből nem vezethető le, hogy ha és amennyiben a megengedhetőség körében nem hoz a bíróság külön határozatot, úgy az ügy érdemében hozott ítélet azon része, amely a megengedhetőségről határoz, fellebbezéssel nem támadható meg, azaz jogorvoslati lehetőség nélkül marad. Nem lehetett a jogalkotó szándéka, hogy ha nincs külön határozat a megengedhetőség tárgyában, úgy akkor a perorvoslati lehetőségtől is elesnek a felek. Az elsőfokú bíróság a diszkrecionális jogkörével élve nem foszthatja meg a felperest attól a jogától, hogy a rá nézve sérelmesnek tartott ítélettel szemben másodfokú eljárás keretei között jogorvoslattal élhessen.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Előadta, a felperes érdemben nem vitatta, hogy a perújítási eljárásban becsatolt iratok meggyőzően bizonyították keresete megalapozatlanságát, vagyis a felek között létrejött bérleti szerződés érvényes meghosszabbítására tekintettel azt érvényesen nem lehetett felmondani. A felperes kizárólag a perújítás megengedését kifogásolta. Túlértékelte tanúvallomását. Az alperes szerint a jogeset

valójában az egyik legtipikusabb perújítási okot testesíti meg. A korábbi ügyvezetőnek nem róható fel az a magatartás, hogy a tíz évnél régebbi, kiselejtezésre érett iratokat kiselejtezés helyett az üzlethelyiség pincéjében helyezte el. Az új ügyvezető külföldön él, nem tudott az iratok hollétéről, de ezek jelentőségéről sem, mert abból indult ki, hogy tanúvallomása megfelelően igazolta a bérleti szerződés meghosszabbítására vonatkozó megállapodás létrejöttét. Az alapügy jogerős elbírálása után történt, hogy a korábbi ügyvezető segítségével megtalálta a perdöntőnek minősülő okiratokat. A korábbi ügyvezető szubjektív felelősségtudata nem alapozhatja meg az új ügyvezető felelősségét. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a perújítás megengedett, ezért átmenet nélkül folytatta az eljárást. A külön határozat meghozatalának mellőzése még nem jelenti, hogy a bíróság ezt a körülményt nem is vizsgálta. Az elsőfokú ítélet a perújítás megengedhetősége körében a bizonyítékokat alaposan megvizsgálta, és helyes mérlegelés alapján azt a következtetést vonta le, hogy a perújítás feltételei fennállnak. Álláspontja szerint a perújítás megengedhetősége körében a Kúriának már nincs lehetősége az elsőfokú bíróság mérlegelését felülbírálni. A másodfokú eljárásban sincs lehetőség az elsőfokú bíróság mérlegelési hatáskörének elvonására, azt nem bírálhatja felül. De ha volt is eljárási szabálysértés, az a Pp. 275. § (3) bekezdése értelmében az ügy érdemi elbírálására nem volt lényeges kihatással, ezért nincs lehetőség a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére.

A felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélet jogszabálysértését abban jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság a perújítás megengedhetőségéről jogszabálysértő döntést hozott, és ezt a jogerős ítélet a felperes fellebbezése ellenére nem bírálta el. A Kúria a jogerős ítéletet ebben a keretben vizsgálta felül.

A felülvizsgálati kérelem a következők szerint nem alapos.

A jogerős ítélet felülvizsgálatára a Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében csak jogszabálysértés miatt van mód, a perben támadott jogerős ítélet azonban nem jogszabálysértő.

Előjáróban a Kúria rámutat: a felperes azt sérelmezte, hogy a perújítás megengedhetősége kérdésében az elsőfokú bíróság külön nem hozott határozatot, így az ellen nem tudott jogorvoslattal élni. Jelen eljárási szakaszban azonban abból kell kiindulni, hogy a perújítás megengedése tárgyában hozott döntés nem minősül az ügy érdemében hozott végzésének, így ellene nincs helye felülvizsgálatnak (Pp. 270. § (2) bekezdés). A perújítás megengedése tárgyában hozott végzés hiánya teszi lehetővé, hogy az ügy érdemében hozott határozattal szemben a felperes felülvizsgálatot terjeszthetett elő.

Az alperes a perújítási kérelmét a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontja szerinti perújítási okra, a jogerős ítéletben el nem bírált bizonyítéokra, az utóbb fellelt, a bérleti szerződés határozatott idejűvé módosítására vonatkozó okiratokra alapította. A felperes a Pp. 260. § (2) bekezdésének megsértésére hivatkozott, miszerint az (1) bekezdés a) pontja alapján a felek bármelyike csak akkor élhet perújítással, ha az ott említett tényt, bizonyítékot vagy határozatot a korábbi eljárás során hibáján kívül nem érvényesíthette.

A Pp. 266. § (1) bekezdése értelmében a bíróság hivatalból vizsgálja, hogy a perújításnak a 260-262. §-ban meghatározott előfeltételei fennállnak-e. A megengedhetőség körében a 260. § (1) bekezdés a) pontjával kapcsolatban azt kell elbírálni, hogy a perújító fél által a perújítás alapjául felhozottak valóságuk bizonyítása esetében alkalmasak lehetnek-e arra, hogy a bíróság reá

kedvezőbb határozatot hozzon. A bíróság a tárgyaláson a perújítás érdemében is tárgyalhat és határozhat; ha azonban célszerűnek látszik, a perújítás megengedhetősége kérdésében külön tárgyal, és végzéssel határoz. E § (2) bekezdése szerint ha a bíróság a perújítást megengedhetőnek találja, az érdemi tárgyalást kitűzi, illetőleg a tárgyalást érdemben folytatja, ellenkező esetben pedig a perújítási kérelmet, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant, elutasítja. E jogszabályi rendelkezések az elsőfokú bíróság számára mérlegelési lehetőséget adnak arra, hogy a perújítási kérelemben felhozott okokra alapítva döntsön: a perújítás megengedhetőségéről külön tárgyal, és végzéssel határoz, vagy ha a perújítást megengedhetőnek tartja, azt érdemben tárgyalja. Mivel maga a jogszabály e két lehetőséget az elsőfokú bíróság számára biztosítja, nem mondható ki, hogy azért mert a felperesre - általa vélten kedvezőtlenebbet választotta -, az jogszabálysértő. Minthogy az elsőfokú bíróság eljárása megfelelt a jogszabálynak, a Pp. 266. § (2) bekezdésének alkalmazása tárgyában hiányzik a felülvizsgálatot megalapozó jogszabálysértés. Nem jelenti ez a felperes jogorvoslati jogának sérelmét sem, mert maga a jogszabály rendelkezik arról, hogy mely esetben van mód a jogorvoslat igénybevételére.

Az alperes már az alapeljárásban hivatkozott arra, hogy beruházásaira tekintettel, a határozatlan időre szóló bérleti szerződést hosszabb távú határozott idejűvé alakították át. Ennek célja éppen az lehetett, hogy megakadályozzák a bérbeadó részéről a Lakás tv. 43. § (1) bekezdésén alapuló felmondást azt megelőzően, hogy a bérleményre fordított költségei megtérülnének. Az alperes az elsőfokú eljárás során végig állította a szerződés határozott idejűvé alakítását, csak ezt akkor okirattal még nem tudta bizonyítani. A számára kedvező elsőfokú döntést követő jogerős ítélet meghozatala után lelte fel az álláspontját igazoló okirati bizonyítékokat, és adta elő ennek körülményeit a perújítás megengedhetősége körében. Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján az őt megillető mérlegelés keretében döntött arról, hogy az alperes által előadottak alapján az önhiba hiányát állapítja meg, és a perújítást megengedi. E mérlegelés nem volt okszerűtlen, így nem alapozza meg, hogy eljárási szabálysértés okán azt a Kúria felülvizsgálat keretében jogszabálysértőnek minősítse.

Mivel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból nem volt jogszabálysértő, azt a Kúria - a Pp. 274. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. Az alperes oldalán felmerült ügyvédi munkadíjból álló perköltség tárgyában a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 75. § (2), 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett. A felperes személyes illetékmentessége miatt a le nem rótt felülvizsgálati illetéket az állam viseli (illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés b) pont, 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés, 14. §).

Budapest, 2016. február 29.

. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke Dr. Madarász Anna s.k. előadó bíró Dr. Szűcs József s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő